

Mica – capitolul V

V.1 ne prezintă din nou o situație de criză pentru Sion. Izbăvirea ține de viitor. Dar izbăvirea va fi precedată de o situație de criză. Acum imaginea împresurării Sionului este mult mai clară. Criza nu va însemna doar ducerea evreilor în Babilon (4:10), ci și împresurarea Ierusalimului (5:1). În acest context, al împresurării Sionului, al crizei naționale, judecătorul, conducătorul lui Israel este lovit cu nuiua pe obraz. Dar cine este acest conducător? Este Zedechia (ultimul împărat al lui Iuda înainte de robia babiloniană), este conducătorul pământesc al lui Israel la vremea sfârșitului sau este Mesia? Avem măcar două interpretări. Prima are în vedere conducătorul pământesc al lui Israel care la vremea sfârșitului, la vremea împresurării cade în mâna vrăjmașilor lui Israel și este lovit cu nuiua pe obraz. Acest fapt arată cât de mare este criza lui Israel, ocară de care va avea parte. Dacă acest lucru i se întâmplă Conducătorului lui Israel atunci ce se întâmplă cu oamenii obișnuiți din Israel? A doua interpretare susține că acest conducător ar putea fi chiar Mesia. Isaia 50:6 anunțase deja că Mesia va fi bătut în obraz, iar Isaia 49:7, Isaia 53:1,8 anunța că va fi respins de Israel. Deci suferința Sa avea să fie cauzată de însuși Israel. Dar de ce ar introduce profetul în acest context tocmai ideea că Mesia va fi bătut pe obraz? De ce introduce această idee tocmai în contextul descrierii crizei Sionului? Poate pentru a evidenția tocmai cauza crizei Sionului, și anume această criză este determinată de faptul că Judecătorul lui Israel a fost respins și bătut cu nuiua pe obraz de al Său popor. Însă această interpretare pare puțin forțată în text. Ea ar putea fi argumentată doar în lumina profețiilor din Isaia, și poate și în lumina celor din Zaharia cap.9-14. Dacă însă acest verset nu are valențe mesianice, atunci el ar avea în vedere împăratul lui Israel de la finalul istoriei. Acesta deci nu ar fi în tabăra vrăjmașă, deci nu ar fi Anticrist. Cartea Daniel ni-l descrie pe Anticrist ca un împărat păgân, al unei alte împărății decât cea a lui Israel. La fel pare a fi și fiara din Apocalipsa: o împărăție păgână cu un împărat păgân. Versetul 5:1 din Mica ar susține că împăratul lui Israel de la finalul istoriei va avea un destin asemănător cu Zedechia. Pe calea alianțelor, el va atrage propriul popor în capcană, și va cădea el însuși în mâna vrăjmașilor. Dar care ar fi imaginile profetice care ne-ar sugera că Anticristul ar putea fi evreu? În primul rând, Solomon cu venitul său anual de 666 de talanți, și apoi Irod cel Mare care rezidește Templul (deși Irod nu era evreu). Oricum este vorba de cineva care șade pe scaunul de domnie al lui Israel de la Ierusalim. Apoi mai este și profeția din Isaia 14 unde Anticristul este împăratul

Babilonului, cel care *și-a nimicit țara și și-a prăpădit propriul popor* (Isaia 14:20). În Apocalipsa, Babilonul este Ierusalimul apostat, iar ideea de *a-ți nimici propriul popor* ne aduce aminte de genocidul lui Irod cel Mare. Ne aducem aminte că în contextul genocidului inițiat de Irod, Matei spune că se împlinește profeția din Ieremia 31 cu plânsul Rahelei. Or plânsul Rahelei are în vedere plânsul lui Israel de la finalul istoriei. Astfel, genocidul lui Irod ar prefigura genocidul de care Israel va avea parte la finalul istoriei. Or la final, acest genocid va fi inițiat de Anticrist. Astfel, Irod devine un prototip al Anticristului. Anticristul va face rău poporului evreu. Va face rău și propriului său popor? – după cum ne spune Isaia 14 - sau poporul său este chiar poporul evreu? Oricum, ideea de împărat ne-evreu (dar apropiat evreilor ca Irod) care șade pe scanul său de domnie la Ierusalim și care va domni și peste evrei poate aduna la un loc cele două imagini: *împăratul păgân versus împăratul evreu*. Și dacă la final își va da arama pe față împotriva evreilor, conducătorul evreilor care va fi bătut cu nuiua pe obraz ar putea fi altcineva, și anume un lider evreu care va prelua conducerea țării când Anticristul îi va trăda.

V.2 este extrem de important. Este marea noutate mesianică pe care o aduce cartea Mica și care nu se găsește în niciunul din ceilalți profeți. În mod cert este vorba despre MESIA, despre acel MESIA care va aduce izbăvirea finală mult așteptată de Israel. El va stăpâni pentru totdeauna peste Israel, El va cârmui cu puterea Domnului. În timpul domniei Sale, ei vor locui liniștiți și El va fi proslăvit până la marginile pământului, El va fi pacea lui Israel. Este un pasaj mesianic care spune cât se poate de clar că izbăvirea finală a lui Israel va fi prin Mesia. Suntem onești cu textul și subliniem și faptul că acesta vorbește în principal despre a doua venire a lui Mesia, despre arătarea Sa în glorie și lucrarea Sa de a-l izbăvi pe Israel. Nu poate fi vorba de prima venire, căci la prima venire, Robul Domnului va fi respins de ai Săi (vezi Isaia 40-66), iar Unsul Domnului va fi stârpit și nu va avea nimic (vezi Daniel cap.9). Totuși Isus se naște la Betleem în contextul primei veniri a lui Mesia. Să analizăm textul așa cum este.

El anunță că Mesia va ieși din Beetleemul Efrata a lui Iuda. Mesia este Cel care va stăpâni peste Israel. Este absolut firesc căci El este fiul lui David, Cel care are drept de domnie asupra lui Israel și Cel care va domni peste Israel în veci de veci. Deși este un om a cărui ieșire sau obârșie va fi din Betleemul lui Iuda, totuși ieșirea și obârșia lui este din vremuri străvechi, din zilele veșniciei. Este foarte interesantă expresia: *Îmi va ieși...* Nu va ieși poporului sau pentru popor, ci Domnului și pentru

Domnul. Acest lucru înseamnă că Mesia este al Domnului, că iese din Dumnezeu și că *Însuși Dumnezeu Îl așteaptă*. Acest Mesia va avea o obârșie pământească din Betleemul lui Iuda, deci va fi un OM. Trebuie să fie OM, căci este Sămânța promisă, și trebuie să fie urmaș al lui Adam, al lui Avraam și al lui David. Faptul că se naște din Betleemul lui **Iuda** nu ne miră, căci David însuși era fiul lui Isai, Betleemitul, urmaș al lui Iuda (vezi 1 Samuel 16:1). Deci David însuși era originar din Betleemul lui Iuda. Mica anunță că Mesia, fiul lui David va ieși tot din Betleemul lui Iuda. Iată de ce Domnul alege ca loc pentru nașterea lui Mesia tocmai Betleemul. Mesia este un OM ca David, dar totuși este mai mult decât un om. Nașterea sa are loc în vremurile străvechi, înainte de întemeierea lumii, în zilele eternității. Astfel, Mesia *pre-există* momentului nașterii sale pământești din istorie. El este de natură divină după cum va anunța Ieremia: *și-L vor numi Domnul, Neprihănirea noastră...* Dar dacă este una cu Tatăl, de ce are totuși o obârșie în zilele eternității? De ce nu este fără de început ca Dumnezeu? Ideea de obârșie a lui Mesia este confirmată și de Proverbe capitolul 8:

12. Eu, **Înțelepciunea**, am ca locuință mintea și pot născoci cele mai chibzuite planuri.

13. Frica de Domnul este urârea răului; trufia și mândria, purtarea rea și gura mincinoasă, iată ce urăsc eu.

14. De la mine vine sfatul și izbânda, eu sunt priceperea, a mea este puterea.

15. Prin mine împărățesc împărații și dau voievozii porunci drepte.

16. Prin mine cârmuiesc dregătorii și mai marii, toți judecătorii pământului.

17. Eu iubesc pe cei ce mă iubesc, și cei ce mă caută cu tot dinadinsul mă găsesc.

18. Cu mine este bogăția și slava, avuțiile trainice și dreptatea.

19. Rodul meu este mai bun decât aurul cel mai curat, și venitul meu întrece argintul cel mai ales.

20. Eu umblu pe calea nevinovăției, pe mijlocul cărărilor neprihănirii,

21. ca să dau o adevărată moștenire celor ce mă iubesc și să le umplu vistieriile.

22. Domnul **m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui**, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui.
23. **Eu am fost așezată din veșnicie**, înainte de orice început, înainte de a fi pământul.
24. **Am fost născută** când încă nu erau adâncuri, nici izvoare încărcate cu ape;
25. **am fost născută** înainte de întărirea munților, înainte de a fi dealurile,
26. când nu era încă nici pământul, nici câmpiile, nici cea dintâi fărâmă din pulberea lumii.
27. Când a întocmit Domnul cerurile, **eu eram de față**; când a tras o zare pe fața adâncului,
28. când a pironit norii sus și când au țâșnit cu putere izvoarele adâncului,
29. când a pus un hotar mării, ca apele să nu treacă peste porunca Lui, când a pus temelile pământului,
30. eu eram **meșterul Lui, la lucru lângă El, și în toate zilele eram desfătarea Lui**, jucând neîncetat înaintea Lui,
31. jucând pe rotocolul pământului Său și găsindu-mi plăcerea în fiii oamenilor.

Ne apropiem de marile dispute teologice cu privire la natura Fiului. Dar intrăm în ele. Unii teologi fac distincție între Fiul și Mesia. Mica 5 și Proverbe 8 vorbesc despre obârșia lui Mesia și nu a Fiului, adică despre momentul în care Fiul co-etern și egal cu Tatăl a acceptat FUNCȚIA de MESIA din planul Tatălui. Ar avea logică. Cuvântul care s-a făcut trup este **singurul născut din Tatăl**. (Ioan 1:14). Toți suntem din Tatăl, totuși El este singurul născut din Tatăl. Ce presupune această naștere? Când a avut loc? Este vorba de același moment tainic când Fiul a acceptat să fie Mesia? Fiul a învățat să asculte, și era deopotrivă Cu Dumnezeu. deci nu era în natura Sa să asculte, să se supună. Dar orice faptură creată de Domnul se află în mod natural în relație de subordonare cu Creatorul. Totuși cu Fiul e altfel. Totuși are și El o naștere. Dar nașterea nu înseamnă creere, concepere. Copilul este conceput în pântecul mamei. Nașterea presupune doar o schimbare de mediu, doar o nouă etapă

din viața celui care *DEJA* există. Astfel nașterea Fiului din *Ps.2* nu înseamnă crearea Fiului, ci Învierea Fiului, și trecerea Fiului într-o nouă etapă de existență. Crezul afirmă *născut nu făcut*, pentru a surprinde complexitatea naturii Fiului. Desigur Mica nu clarifică acest aspect. El doar anunță că Mesia este un Om, dar nu este doar un Om. Este o ființă celestă care precede însăși creația. Această ființă se va întrupa pe linia lui David și va ieși din Betleem. În traducerea literală este și varianta: Cel ce va ieși din Betleem își are ieșirea (originile) din zilele veșniciei. Se introduce ideea de mai multe IEȘIRI/NAȘTERI ale lui Mesia. Oricum ideea de IEȘIRE e diferită de cea de facere. În Proverbe 8:22 Cornilescu traduce: **Domnul m-a făcut...** dar traducerea literală nu folosește această expresie. Ea traduce astfel:

- Domnul ***mă avea*** la începutul căii Sale, înaintea lucrărilor Sale de de mult...
- Din eternitate am fost unsă, de la început, înainte de a fi lumea....
- Când nu erau adâncuri am fost născută...

Deci traducerea literală, mai apropiată de original, nu folosește deloc expresia *a face*. Doar *a naște* și *a unge*. Iar în loc de a face spune *mă avea*, ceea ce sugerează tocmai existența dintotdeauna a Înțelepciunii. Nici traducerea NIV nu folosește în **Pv.8:22** verbul *a FACE*. Deci născut și nu făcut. Fiul există dintotdeauna dar este născut (***de mai multe ori!!!***) de Tatăl trecând prin diferite faze de existență. Prima naștere se pare că are loc înainte de orice creație și de orice început, când Fiul acceptă funcția de Mesia, deci și de subordonare față de Tatăl. Revelația Noului Testament cu privire la identitatea Fiului nu aduce mari noutăți. Ea confirmă ceea ce Vechiul Testament anunțase deja cu privire la identitatea lui Mesia. Blocarea evreilor în ideea că Mesia este doar un om este pe deplin nejustificată. Este clar că Omul-Mesia e mai mult decât un Om, este o Persoană divină, eternă care se întrupează. Iată cele două mari blocaje ale teologiei evreilor: *Mesia este doar un Om, Mesia va fi recunoscut prima dată de evrei*. Dar Mesia este mai mult decât un Om, iar El va fi mai întâi respins de ai Săi, iată mesajul clar al Vechiului Testament. Dacă Isus nu ar fi pretins că este divin, dacă Isus nu ar fi fost respins de evrei, de-abia atunci El ar fi putut fi un impostor sau orice altceva, dar nicidecum Mesia promis de Scripturile evreilor.

Noi plasăm acum Mica 5:2 la prima venire, iar Mica 5:4 la a doua venire, dar în text aceste imagini sunt așezate una după alta ca și cum ar fi vorba de o singură

venire a lui Mesia. Nu este o forțare a textului în lumina comentariilor din Noul Testament? Răspundem la această întrebare cu un NU răspicat. Și este un NU răspicat din mai multe motive:

- În primul rând, literatura profetică vetero-testamentară introduce cu mult timp înainte de scrierea Noului Testament principiul glisării profetice și împlinirii unei profeții în mai multe faze. Astfel i-am putea întreba pe Evrei după căderea Babilonului și întoarcerea din robie de ce nu a avut loc izbăvirea finală a lui Israel prin Mesia, căci așa anunțaseră cu claritate Isaia, Ieremia și ceilalți profeți? De ce izbăvirea Ierusalimului pe vremea lui Ezechia nu a adus împărăția mesianică cum anunțase Isaia? De ce după curățirea Templului profanat de Antioh Epifanes nu a avut loc SFÂRȘITUL zilelor așa cum a anunțat Daniel? Deci profeția Vechiului Testament impune interpretarea profețiilor pe baza principiului glisării profetice și a împlinirii unei profeții în mai multe faze. Astfel Cel care se naște în Betleem poate aduce și după 2000 de ani izbăvirea lui Israel!
- În al doilea rând, alăturarea primei veniri cu a doua venire ne sugerează o singură lucrare a lui Mesia. Mesia nu are două lucrări, ci o singură lucrare împlinită prin două venituri. Lucrarea nu este completă decât prin a doua sa venire.
- Și în al treilea rând (*și extrem de important acest punct*): lucrarea lui Mesia a fost divizată în două venituri distincte **din pricina evreilor**. Din punctul de vedere a lui Dumnezeu, trebuia să fie o singură venire. Astfel, dacă Isus nu era respins de evrei, El le aducea atunci și acolo, în sec 1, marea izbăvire și mia de ani. Nu ar mai fi fost nici perioada Bisericii dintre Neamuri și nici așteptarea unei a doua venituri. Dar pentru că evreii l-au respins, Cel care ieșit din Betleem să izbăvească pe Israel nu a putut să îplinească imediat v.4 și 5 din Mica cap.5. Dar pentru aceasta a venit și aceasta îi era intenția. Acest punct cred că este cel mai important pentru a explica de ce adesea în profeții nu se face o separație între prima și a doua venire, căci nu trebuia să aibă loc decât o singură venire, tocmai pentru că Domnul nu i-a predestinat pe evrei să-L

respingă pe Mesia, ci a fost alegerea lor care a blocat aducerea Împărăției mesianice pe pământ.

- În al patrulea rând, însăși profeții din Vechiul Testament anunță că Mesia va fi mai întâi respins de ai Săi, apoi va urma perioada Neamurilor, și apoi izbăvirea finală a lui Israel prin Mesia când acesta va plânge pe Cel pe care L-au străpuns. Nu este o invenție a creștinilor acest fapt. Acest tipar profetic este trasat mai întâi de principalii antemergători ai lui Mesia (Moise mai întâi respins, apoi devine Izbăvitor, Iosif mai întâi respins, apoi devine Izbăvitor, David mai întâi prigonit apoi devine Izbăvitor), și apoi este afirmat explicit de profeții Vechiului Testament. Amintim în treacăt doar de Isaia 49 pe care l-am comentat în detaliu când am studiat Ieremia (Robul Domnului este respins de Israel, mântuirea este dusă la Neamuri până la marginile pământului, și apoi Mesia aduce izbăvirea lui Israel) sau de Ps.110: *Mesia șade la dreapta Tatălui ca Mare Preot PÂNĂ CÂND vrăjmașii Săi vor fi făcuți așternut al picioarelor Lui.* Mesia suferă și este înălțat, după care urmează o perioadă de așteptare. În această perioadă, vrăjmașii Săi nu sunt încă nimiciți, iar Evanghelia Sa trebuie dusă până la marginile pământului. După această perioadă, Se va arăta în slavă pentru a nimici pe vrăjmași și a izbăvi pe Israel. Este clar că este vorba de două apariții ale lui Mesia pe scena istoriei, iar între acestea există o perioadă misterioasă a neamurilor.

De ce Betleem? Betleem ar însemna Casa Pâinii, un nume potrivit pentru locul în care avea să se nască Pâinea Vieții, Pâinea care satură, Pâinea care va hrăni pe Israel și toate neamurile. Este o localitate la 11 km Sud de Ierusalim. Este deci aproape de cetatea Marelui Împărat, dar totuși este o cetate distinctă de ea. Și este o cetate mai mică decât mărețul Ierusalim, dar și una din cetățile cele mai mici ale lui Iuda. De ce Mesia nu se naște la Ierusalim ci la Betleem? - iată marea întrebare!

Prima referire o avem în Genesa 35:16-20. Localitatea se numește Betleem sau Efrata. Iacov venea cu familia sa de la Betel (casa lui Dumnezeu) acolo unde îi vorbise Dumnezeu și acolo unde își curățise familia de idoli. În drum spre Betleem,

În apropiere de această localitate, Rahela era în durerile nașterii. A avut o naștere grea. A născut un fiu și ea i-a pus numele Ben-Oni (fiul durerii mele), dar Iacov l-a numit Beniamin (fiul dreptei). Rahela a murit, dar Beniamin a trăit. Iacov a avut inima sfâșiată și acolo a ridicat un mormânt pe stâlpul Rahelei. Iacov s-a dus mai departe la Migdal-Eder, și pe când locuia acolo, Ruben s-a culcat cu fiitoarea tatălui său, Bilha. Deci Betleem este asociat de la început cu o naștere, cu durerile nașterii, cu o naștere foarte grea, cu o naștere tragică. Totuși nașterea reușește: copilul trăiește, dar mama lui moare. Betleemul devine deopotrivă un simbol al morții, al pierderii și al durerii, dar și un simbol al vieții, al speranței, al mângâierii. O moarte care dă viață, o stingere care aduce un nou suflet pe lume. Rahela era cea care adusese idolatria în familia lui Iacov. Să fie vorba de o pedeapsă a Domnului? Probabil că da. Iacov însă o numește Dreaptă, căci o iubea foarte mult. În ciuda greșelilor ei, din pricina iubirii lui Iacov față de ea, mormântul Rahelei rămâne un loc sacru în memoria poporului ales. Deja parelele cu profețiile din Mica devin fascinante. Tema durerii nașterii este o temă-cheie în cartea Mica, și această imagine apare la finalul cap.4 chiar în contextul anunțării nașterii lui Mesia la Betleem din cap.5! Vom comenta puțin mai târziu. Dar și localitatea menționată după Betleem: Migdal-Eder ne trimite tot la cartea Mica. Într-adevăr, în Mica 4:8 expresia *turn al turmei* înseamnă de fapt Migdal-Eder. În istoria lui Israel, Migdal-Eder devine un loc pângărit de păcatul lui Ruben, un simbol al adulterului. Dar la final, tocmai acest loc va fi restaurat, va fi reabilitat, va căpăta o altă semnificație. În Mica 4:8, apare o dificultate, căci turnul turmei (migdal-eder) pare a fi același lucru cu dealul fiicei Sionului. Astfel, unii comentatori conchid că paralela cu Migdal-Eder este doar o simplă coincidență de denumire și că adevărata referire este la un turn al cetății lui David. Dar am învățat deja că Scriptura realizează asocieri complexe. Asocierea cu dealul Sionului și cea cu Migdal-Eder-ul pot coexista. Nu este neapărat să alegem una dintre ele. Căci la fel cum Migdal-Ederul a devenit un loc al păcatului, la fel și Ierusalimul a devenit un simbol al adulterului și al desfrâului. Dar la final, ambele vor fi reabilitate prin curățirea pe care o va face Domnul. Desigur, Ierusalimul are și rolul de turn al turmei lui Israel, de vegheator al poporului ales.

Un alt loc important unde este menționat mormântul Rahelei este în 1 Samuel 10:1-2:

- Samuel a luat sticluța cu undelemn și a turnat-o pe capul lui Saul. Apoi l-a sărutat și a zis: Nu te-a uns Domnul ca să fii căpetenia moștenirii Lui? Astăzi după ce mă vei părăsi vei găsi doi oameni la mormântul Rahelei, în hotarul lui Benjamin, la Țehlah. Ei îți vor zice: Măgărițele pe care te-ai dus să le cauți s-au găsit. Și iată că tatăl tău nu se mai gândește la măgărițe, ci este îngrijorat de voi și zice: *Ce să fac pentru fiul meu?*

Noi asociam Betleemul cu ungerea lui David, dar iată că el este asociat indirect și cu ungerea lui Saul, care este chiar din Benjamin, cel care a fost născut APROAPE de Betleem. Ne dăm seama că Betleemul poate fi la fel de bine asociat cu David cât și cu Saul. Deci șansa dată de Domnul lui Saul a fost reală. El putea deveni strămoșul lui Mesia, cu El putea Domnul încheia legământul pe care apoi l-a încheiat cu David. Betleemul este asociat deci la început cu Mesia, Împăratul, Izbăvitorul, fie că acesta este prefigurat de Saul sau de David. Dacă Mesia ar fi venit din Saul, El s-ar fi născut tot la Betleem.

Dar Saul este lepădat de Dumnezeu. Samuel îi transmite acest mesaj. Și acum mare atenție la ce se întâmplă după despărțirea dintre Samuel și Saul din 1 Sam. cap.15:

- Samuel a plecat la RAMA, și Saul s-a suit acasă la Ghibea lui Saul. Samuel nu s-a mai dus să vadă pe Saul până în ziua morții sale. Dar Samuel plângea pe Saul, pentru că Domnul Se căise că pusese pe Saul Împărat peste Israel.

Cum de nu am văzut acest lucru până acum? Samuel s-a dus la RAMA și deci RAMA a devenit un loc al plângerii, în care Samuel plângea pe Fiul pierdut, pe Împăratul lepădat, pe Fiul care murise din punct de vedere spiritual. Dumnezeu a auzit acest PLÂNSET al lui Saul de la Rama. Dar l-a auzit diferit decât s-ar fi așteptat Samuel. Domnul nu i l-a dat lui Samuel pe Saul înapoi, dar în schimb l-a trimis la Betleem să-l ungă pe David ca împărat. Rama este aproape de Ierusalim. Samuel plângea privind spre mai îndepărtata Ghibea a lui Saul, dar răspunsul plângerii sale era la Betleem. Când Saul este lepădat ca împărat, David încă nu se născuse. Deci David se NAȘTE la Betleem în TIMP ce Samuel plângea la RAMA. David se naște ca rod al plânsului lui Samuel, David se naște în timp ce Samuel jelește. Este în plan

spiritual o durere a nașterii, care face posibilă nașterea Izbăvitorului lui Israel, nașterea celui din care avea să vină Mesia. Când David se naște la Betleem, pe tronul capitalei țării (Ghibea), șade un împărat apostat, un anti-Mesia, un Anticrist. David nu se poate naște în capitala apostată a țării. El se naște undeva în taină, nebăgat de nimeni în seamă. Betleemul este o cetate mică printre cetățile lui Iuda. Și Saul făcea parte din una din cele mai neînsemnate familii din Beniamin, una din cele mai mici seminții din Israel. Lui Dumnezeu îi place să aleagă lucrurile mici ca să le facă de rușine pe cele mari, îi place să aleagă lucrurile slabe ca să facă de ocară pe cele tari. El nu este impresionat de lucrurile mărețe și se îndepărtează de cel care se înalță. În schimb, se apropie cu bucurie de cel mic și smerit, de cel care nu se îndeletnicește cu lucruri prea mari pentru el. Când oamenii din cetățile mari ale lui Iuda visau la lucruri mari, David se năștea în micuțul și smeritul Betleem. Când familiile bogate din Ierusalim se gândeau că poate din ele va veni Mesia, Isus se năștea din Maria, în același micuț Betleem. Și când Isus se năștea, un alt Saul stătea pe tron, Irod cel Mare, un alt Anticrist și împărat apostat. Și în vremea nașterii lui Isus nu putea lipsi PLÂNSETUL. Irod a inițiat un cumplit genocid în zona Betleemului (dar includea această zonă și Rama? – vom clarifica mai jos). De-abia acum tabloul este complet. În vechime, Samuel plângea la Rama, Saul cel apostat domnea la Ghibea, poporul era în neascultare de Domnul, iar David se năștea în neînsemnatul Betleem. Acum, Rama ar plânge din nou, Irod domnea la Ierusalim, poporul era împietrit, iar Mesia se năștea în același micuț Betleem. Iată de ce nu la Ierusalim. Ierusalimul era adulter, compromis, plin de mândrie, sortit pentru judecată. Magii caută Pruncul la Ierusalim. Dar El nu era acolo. El nu putea fi acolo. Cetatea era apostată, mândră, sortită judecății. Mesia avea să restaureze Ierusalimul, e adevărat. Dar după ce îl va curăți. Nu se putea naște acolo. Locul fastuos nu se potrivea cu discreția primei părți a lucrării lui Mesia, și nici cu valorile Împărției. La Ierusalim domnea împăratul dorit de poporul împietrit. Nu era loc la Ierusalim pentru Mesia. Mesia se putea naște doar într-un mic sătuc. Și nici acolo nu se găsea loc pentru el. Iată ce primire îi făcea pământul, iată cât de mult îl dorea Israel pe adevăratul Mesia. Faptul că Mica anunță nașterea lui Mesia la Betleem, nu este doar o trimitere la linia genealogică a lui David, ci mai ales la contextul în care a fost uns David ca Împărat. În cap.16 din 1 Samuel, când David este uns ca Împărat, cuvântul de ordine este DISCREȚIA. Saul știe că va veni un alt Împărat, crede acest lucru, măcar că este apostat. Și se va lupta ca să oprească ridicarea acestui alt împărat. El este cu ochii pe Samuel. El este gata să omoare pe Samuel și pe acest nou împărat. Lui Samuel îi este frică de faptul că

Saul va afla și-l va omorî. Și atunci cuvântul de ordine este discreția. Saul nu trebuie să afle. Ungerea trebuie să aibă loc în taină. Samuel primește instrucțiuni directe din partea Domnului CUM să se ferească de furia nemiloasă a lui Saul. Dar și Mesia se va naște la Betleem. Dar El se naște mult după epoca apusă a lui Saul, se naște după instaurarea domniei davidice, după ce Ierusalimul lui David îi este făcută capitală. Dacă este din David, nu ar trebuie să se nască la Ierusalim, acolo unde trebuie să șadă familia sa regală? Dacă este din David, regele Ierusalimului, de ce să se nască el din neînsemnatul Betleem? Lucrurile au sens, doar dacă pe scaunul din Ierusalim va șede un alt Saul, un împărat apostat, eventual cineva care nu este din David. Deja citim cu totul altfel pasajul din Matei cap.2. Cât de complexă este profetia din Mica 5:2. Ea nu indică doar locul nașterii lui Mesia, ci și toată scena politică și atmosfera spirituală din vremea nașterii lui Mesia. Irod este noul Saul care crede în venirea împăratului, dar se luptă conștient împotriva sa. Nașterea trebuia făcută deci în taină, în aceeași discreție. Irod nu trebuie să afle. Este nevoie din nou de înștiințări directe din partea Cerului pentru ca Cel uns să scape de furia împăratului apostat. Pruncul scapă, dar Rama plânge. Pruncul se putea naște doar în urma unor dureri mari de naștere. Acolo unde a plâns Rahela, acolo unde a plâns Samuel, acolo aveau să plângă și femeile ai căror prunci aveau să fie omorâți de Irod. Dar plânsul lor nu avea să fie plânsul final. Aceste dureri ale nașterii de la Rama din drumul spre Betleem aveau doar să prefigureze marele plâns de la finalul istoriei, marea durere a nașterii de care ne vorbește și Mica în 4:10, dar și Ieremia în Ieremia 31:15-16:

15. Așa vorbește Domnul: „Un țipăt se aude la Rama, plângeri și lacrimi amare: Rahela își plânge copiii; și nu vrea să se mângâie pentru copiii ei, căci nu mai sunt!”

16. Așa vorbește Domnul: „Oprește-ți plânsul, oprește-ți lacrimile din ochi; căci truda îți va fi răsplătită, zice Domnul; ei se vor întoarce iarăși din țara vrăjmașului.

17. Este nădejde pentru urmașii tăi, zice Domnul; copiii tăi se vor întoarce în ținutul lor!

Ieremia profetește despre ultimul necaz din viața tulburată al femeii-Israel, al femeii care trebuia să îl nască pe Mesia. Ultimul necaz va fi atât de mare, încât nu va mai dori să fie mângâiată. După necazul din anul 586 ea totuși mai dorea să fie mângâiată (Plângeri 1:17), dar necazul adus de Anticrist va fi mult mai mare. Nu va

mai dori să fie mângâiată. Dar tocmai acel necaz va fi durerea nașterii lui Mesia. Și acum Mesia nu se va naște în istorie doar pentru a curta pe Israel. Acum se va naște în istorie tocmai pentru că este pețit de Israel, și se va naște deci pentru a o izbăvi. De aceea, pentru că va veni Mesia, se poate spune FEMEII: nu mai plânge! Este nădejde pentru urmașii tăi! Necazul este atât de mare, rana atât de adâncă încât o mare izbăvire nu este suficientă pentru a aduce mângâierea. Doar marea izbăvire, doar Mesia mai poate vindeca rana. Și iată că El a venit spunând Femeii de la Rama, ca altădată femeii de lângă mormânt: *Nu mai plânge!*

Matei consideră că profeția din Ieremia 31 s-a împlinit în Matei cap.2, dar e vorba doar de o fază a împlinirii plânsului de la Rama. Profeția se va împlini în mod plinar la a doua venire a lui Mesia. Căci iată, acest Mesia cunoaște MAI MULTE NAȘTERI: este născut din Tatăl din eternitate, înainte de facerea lumii. Apoi este născut ca om din fecioara Maria, dar și din durerea istorică a Femeii-Israel hăituită de nemilosul Balaur (Apoc.12). Apoi este născut la înviere (*Tu ești Fiul Meu! astăzi te-am născut – vezi Ps.2*), este înviat din duh din adâncul morții, și primește apoi un trup de slavă, slava de Mare Preot și de Împărat. Dar aceasta nu este ultima naștere a Sa. El Se mai naște o dată în istorie, prin durerile finale ale Sionului. De data aceasta, fiind pețit de Israel, vine în glorie, ca Mire al lui Israel, ca Împărat al întregului pământ. Ce traseu fabulos are Fiul! Ce faze și ipostaze ale existenței Sale!

Mai poposim puțin în misterul legat de Rama. Comentatorii sugerează că ar fi vorba de două localități Rama. Ar fi Rama lui Beniamin, de lângă Betel, din ținutul Gabaonului și Beerot (Iosua 18:25). Interesant în Ios.18:28 că și Iebusul (Ierusalimul) ținea inițial de Beniamin și nu de Iuda din care va veni David. Se vede încă o dată cât de serioase au fost planurile Domnului cu Saul. Se presupune că această Rama ar fi Er-Ram care este la 8 km la NORD de Ierusalim sau cu Ramat Rahel (Bet Haccherem) lângă mormântul tradițional al Rahelei (Ier.31:15, 1 Samuel 10:2, Mat.2:18). Acest Rama ar fi locul în care Ieremia a fost eliberat în Ieremia 40:1, și acest Rama ar fi pomenit de prooroci în Osea 5:8, Isaia 10:29, Ieremia 31:15).

A doua localitate Rama ar fi reședința lui Samuel care ar fi numit de asemenea și Ramatamaim-Țofim (1 Sam. 1:1, 1:19, 2:11). Rama este în mod clar reședința lui Samuel (vezi 1 sam.7:17), locul unde Israel a cerut un împărat (1 Sam.8:4). S-ar deduce că tot aici a fost uns Saul împărat de Samuel. Această localitate are vreo patru

variante posibile amplasari, doar toate sunt tot la NORD la Ierusalim (una din ele este chiar Rama lui Beniamin). Nu ştii exact de ce comentatorii sugerează că aceste localităţi ar fi diferite, şi de ce ar identifica Rama lui Samuel neapărat cu Ramatamaim-Ṭofim. Sunt mai degrabă persupuneri. Din punctul meu de vedere ar fi vorba de o singură RAMA (cum susţin şi mulţi comentatori). Chiar dacă ar fi două Rama diferite, ar fi în aceeaşi regiune (la Nord de Ierusalim), şi coincidenţa de nume nu ar fi întâmplătoare, ambele simbolizând acel bocet de care am vorbit mai sus.

Partea interesantă este faptul că mormântul Rahelei menţionat de 1 Sam.10:2 este identificat (după cum ar sugera şi textul) de unii exegeţi la Nord de Ierusalim. Mormântul Rahelei nu este la Betleem, ci *în drum* spre Betleem şi nu la Betleem:

16. Apoi au plecat din Betel; **şi mai era o depărtare bunicică până la Efrata**, când Rahelei i-au venit durerile naşterii. A avut o naştere grea;

17. şi, în timpul durerilor naşterii, moaşa i-a zis: „Nu te teme, căci mai ai un fiu!”

18. Şi, pe când îşi dădea ea sufletul, căci trăgea să moară, i-a pus numele Ben-Oni; dar tatăl său l-a numit Beniamin

19. Rahela a murit şi a fost îngropată **pe drumul care duce la Efrata, sau Betleem**.

20. Iacov a ridicat un stâlp pe mormântul ei: acesta este stâlpul de pe mormântul Rahelei, care este şi azi. (Gen.35)

Deci mormântul Rahelei este în drum spre Betleem. Naşterea lui Beniamin nu este la Betleem, dar pasajul asociază această naştere tragică cu Betleemul. Nu cred că greşim spunând că Rahela naşte de fapt la Rama sau foarte aproape de Rama (după cum ne indică 1 Sam.10:2), în drumul care duce spre Betleem. Acesta pare a fi tabloul complet. Este un drum care duce de la Rama la Betleem. La Rama (în nordul Ierusalimului) Rahela plânge, Rahela are o naştere grea, Rahela moare, şi Beniamin se naşte. Drumul însă duce mai departe spre Betleem (care este în Sud de Ierusalim).

Distanţa dintre Betleem şi Rama ar fi destul de mare cum ne sugerează şi Genesa 35:16 (aproximativ 20 km). Citatul din Matei cap.2 ne-a făcut să emitem ipoteza că Rama ar fi în apropierea Betleemului. Am folosit acest argument şi în Ieremia 40 când am sugerat că Ieremia primea daruri de la magi în apropierea

Beetlemului. El însă la primea la Rama. Totuși chiar dacă este mai depărtat, Beetlemul a fost de la început *asociat* cu Rama în Genesa 35. Pe această asociere (mai degrabă teologică decât geografică) pare să interpreteze și Matei genocidul inițiat de Irod cel Mare:

16. Atunci Irod, când a văzut că fusese înșelat de magi, s-a mâniat foarte tare și a trimis să omoare pe toți pruncii de parte bărbătească, de la doi ani în jos, care erau **în Betleem și în toate împrejurimile lui**, potrivit cu vremea pe care o aflase întocmai de la magi.

17. **Atunci s-a împlinit ce fusese vestit** prin prorocul Ieremia, care zice:

18. „Un țipăt s-a auzit **în Rama**, plângere și bocet mult: Rahela își jelea copiii și nu voia să fie mângâiată, pentru că nu mai erau.”

Rama din Nordul Ierusalimului a fost oare inclus în împrejurimile Betleemului atunci când Irod a poruncit genocidul? Poate că da. Sau poate este doar o asociere în plan teologic. Oricum observăm ceva foarte interesant: Rama cu durerea ei este în nordul Ierusalimului. Betleemul cu vestea bună a nașterii lui Mesia este în sudul Ierusalimului. Ne aducem aminte de discuțiile din a doua parte a cap.1. Era vorba de un șir de cetăți din Sud, cetățile ce aveau să fie distruse de dușman înainte de împresurarea Ierusalimului. Și așa a fost pe vremea lui Ezechia și se pare că și pe cea a lui Zedechia. Dar Isaia, după cum am văzut, ne propune un alt traseu al vrăjmașului: din nordul Ierusalimului spre Ierusalim. Or Rama este la Nord și nu la Sud ca Betleem. Durerea din Sud pare să anunțe că încă nu a venit necazul dinaintea mării izbăviri. Doar durerea din Nord, cea de la Rama, va fi plânsul de pe urmă al lui Israel. Dacă lucrurile stau așa, atunci înseamnă că Matei cap.2 nu reprezintă decât o fază de împlinire a profeției din Ieremia 31. Profeția din Ieremia 31 se va împlini de-abia la finalul istoriei când armatele Anticristului vor mărșălui din Nord spre Ierusalim, pe traseul anunțat de Isaia cap.10b. Ne amintim și de Habacuc cap.3 (vezi comentariul) care ne arată cum izbăvirea finală a lui Israel ar veni din Sud. Sugestiv, căci Betleemul este în Sud. Deci mai întâi un plâns, un bocet, o durere a nașterii în Nord, la Rama. Apoi o izbăvire adusă de Mesia din Sud, dinspre Betleem. După ce Irod moare (în Matei cap.2) Isus revine în țara promisă din Egipt, deci tot din Sud.

Isus se naște la Betleem, nu la Ierusalim. Isus își petrece cea mai mare parte a vieții și a lucrării publice în Nord, în Galileea Neamurilor. Vine cu ocazia marilor sărbători la Ierusalim, și la Ierusalim își sfârșește lucrarea (după cum ne spune El Însuși: *fiindcă nu se poate ca un prooroc să piară afară din Ierusalim.*). Chiar acest lucru ne arată că Ierusalimul nu era pregătit pentru Mesia. După înviere, Lumina lui Hristos poposește apoi la Neamuri ca să se întoarcă la Ierusalim de-abia la final, un final în care cetatea va trebui mai întâi curățită prin duhul judecății și al nimicirii.

Înțelegem de ce Cel care s-a născut la Betleem (Mica 5:2) nu a putut aduce degrabă marea izbăvire a lui Israel (Mica 5:4-15). Israel nu L-a primit. Înțelegem de asemenea că, dacă Israel îl primea, purtarea păcatului omenirii, moartea și învierea lui Isus tot aveau loc. Dar poate altfel. Poate Isus purta păcatul în Ghetsimani, și tot poporul care-L recunoscuse se ruga pentru El în acel timp. Dacă Israel îl recunoștea pe Mesia, oare purtarea păcatului mai era însoțită de darea Unului în mâna oamenilor, în mâna Neamurilor? Adică batjocorirea Lui de către oameni și răstignirea Sa fizică de către dușmanii Săi mai avea loc? Sau acest lucru s-a întâmplat din pricină că ai Săi nu L-au primit? Și chiar dacă nu L-au primit, de ce purtarea păcatului a fost însoțită de actul crud al crucificării? De ce Isus pur și simplu nu a purtat păcatul în Ghetsimani, și apoi murea și învia și lăsa ucenicilor mesajul Său pentru chemarea la pocăință a lui Israel? De ce a îngăduit Domnul ca El să fie străpuns de ai Săi?

Tabloul răstignirii fizice *ne arată mai clar nouă* suferința Fiului, precum și respingerea Sa de către Israel și de către Neamuri. Înțelegem mai bine de ce nu a adus atunci restaurarea, de ce Israel a căzut în împietrire. Înțelegem mai bine și urâciunea păcatului, și deci necesitatea jertfei de ispășire. Înțelegem mai bine și faptul că era o stare de vrăjmășie dintre Dumnezeu și oameni și că El murea pentru vrăjmașii Săi. Iubirea Sa strălucește mai clar în ochii noștri. De asemenea noi suntem mai întâi sensibili la suferința fizică. Apoi pătrundem în cea de natură spirituală. Din punct de vedere pedagogic, din punct de vedere al transmiterii mesajului Evangheliei lui Isus, răstignirea Sa de către oameni își are un rol important. Și cred că Dumnezeu a avut în vedere și acest lucru. Dar să fie doar atât? Voia Domnul să arate că nu va renunța la iubirea Sa față de Israel chiar dacă îi vor răstigni Fiul? Sau avea cel rău un anume teren legitim prin păcatul lui Israel să se atingă de Mesia? Am comentat un principiu asemănător când am vorbit de moartea lui Iosia. Poate Iosia a murit pentru că poporul nu și-a păzit Păstorul. La fel, cel rău a putut lovi cu suferința și cu

moartea pe Unsul tot pentru că Israel nu L-a recunoscut, nu L-a prețuit. Ne amintim de Iosif. El era Salvatorul ales de Domnul. Frații Lui îl respingeau, îl invidiau. De ce nu a făcut Domnul ca pur și simplu să fie luat de la ei? De ce a îngăduit să cadă în mâinile lor, să fie rănit de ei? Ideea respingerii lui Iosif nu ar fi fost atât de clară, deci nici vinovăția lor, deci nici rațiunea pedepsirii lor de către Domnul. Actul răstignirii fizice marchează cât se poate de clar RESPINGEREA lui Mesia de către Israel. Dacă respingerea lor se manifesta *doar prin nepocăință*, ea nu ar mai fi fost atât de clară. Și atunci și procesul pocăinței, și al vindecării lor, ar fi fost mult mai complicat. Și așa este enorm de complicat. Iar oferta lui Dumnezeu prin Mesia era o ofertă a unei iubiri sublime: *Continui să vă iubesc și să vă chem la Mine chiar dacă Îmi răstigniți Fiul!* Or pe puterea acestei iubiri a mizat Domnul că va vindeca într-o bună zi inima lui Israel și inima Neamurilor. Mesajul trebuia să fie cât mai clar. Crucea îl făcea clar. Costul este plătit însă de Fiul. Alături de povara atât de grea a păcatului lumii, se adaugă în același moment și ura manifestată a lui Israel.

V.3 din cap.5 continuă cu tema NAȘTERII:

Cornilescu	Traducerea literală	NIV
De aceea îi va lăsa până la vremea când va naște cea care are să nască, și rămășița fraților săi se va întoarce la copiii lui Israel.	De aceea îi va lăsa până la timpul în care când cea care este în dureri va naște, iar rămășița fraților săi se va întoarce la fiii lui Israel.	Astfel dar, Israel va fi abandonat până la timpul în care cea care este în dureri va naște și restul fraților lui se vor întoarce pentru a li se alătura israeliților.

RVS propune:

Astfel dar el îi va lăsa (abandona) până la vremea când cea care este în travaliu va naște; apoi restul fraților lui se va întoarce la copiii lui Israel.

Este un verset misterios. Avem mai întâi un EL care îi va lăsa, abandona pe EI. Cine este EL, cine sunt EI? EI sunt evreii, copiii lui Israel. El ar fi Domnul sau Mesia. Ultima parte a versetului care ne vorbește de *rămășița fraților Săi* ne-ar sugera că este vorba de Mesia. Deci Mesia îi va abandona PÂNĂ la vremea unei

nașteri, adică PÂNĂ când cea care este în durerile nașterii va naște în sfârșit. Cea care este în durerile nașterii nu poate fi decât Sionul (Mica 4:9-10), care acum suferă, geme, este în necaz. Ce va naște? Pe Mesia. Dar Mesia nu este deja născut? Căci a ieșit deja din Betleem, și după ce a intrat în existența sa pământească în Betleem, Mesia i-ar putea abandona. Iată că acest Mesia care a ieșit din Betleem, după ce va ieși din Betleem, va abandona o vreme pe Israel. S-a născut să domnească peste Israel, să izbăvească pe Israel. Dar nu-l va izbăvi de la început. Mai întâi va abandona pe Israel. De ce? La întrebarea DE CE ne răspunde vremea când acest abandon va lua sfârșit? Până când Sionul va naște pe Mesia! Deci sunt două nașteri ale lui Mesia: una la Betleem, în discreție, obscuritate, care ne trimite cu gândul la nașterea lui David pe vremea apostaziei domniei lui Saul. Apoi este o a doua naștere în istorie a lui Mesia. Aceasta va avea loc la Sion, căci Sionul va naște în sfârșit. De-abia atunci Mesia îi va izbăvi. Deci El se naște la Betleem tocmai pentru că Ierusalimul este apostat, tocmai pentru că Ierusalimul nu-l vrea. Dar Ierusalimul este capitala țării, capul națiunii. Înseamnă că națiunea nu-l vrea. Cum națiunea l-a respins pe David, norodul îl va respinge și pe Mesia. Iată de ce Mesia îi va abandona o vreme. Dar David a revenit la ai Săi și i-a izbăvit. Dar după ce a fost chemat, curtat de întregul popor. Și Mesia va reveni la ai Săi, dar de-abia după ce Sionul va naște, adică după ce Sionul (și deci întreaga națiune) îl va chema, curta ca pe David de altădată.

Conjunția „de aceea” sau „așadar” din v.3 s-ar lega cu nașterea lui Mesia la Betleem. Nașterea la Betleem, după cum am văzut, are o semnificație teologică care ne trimite cu gândul la traseul lui David. Textul s-ar putea reformula astfel: *Astfel dar, pentru că Mesia se va naște ca David la Betleem, mai întâi îi va abandona o vreme ca David, și de-abia apoi când va fi dorit de întregul popor îi va izbăvi.* Sionul îl va naște/readuce pe Mesia în istorie doar după ce va trece printr-un mare necaz (ca cel al fraților lui Iosif din Egipt), doar după ce Rahela și Rama vor plânge din nou. Și după ce abandonul va lua sfârșit, după ce Sionul va naște în sfârșit, **de-abia ATUNCI:**

- Rămășița fraților Săi se va întoarce la copiii lui Israel.
- El se va înfățișa și va cârmui cu puterea Numelui Domnului.
- El va fi pacea noastră.
- Israel va fi izbăvit de Asirian.

- Israel va înflori printre națiuni.

Dar ce înseamnă că rămășița fraților Săi se va întoarce la copiii lui Israel? În lumina celorlalte profeții ar însemna că rămășița risipită a lui Israel se va întoarce în țara promisă pentru a se alătura copiilor lui Israel din Sion. Într-adevăr ideea de RĂMĂȘIȚĂ apare și în Mica 4:7, dar și în Mica 4:7-8. Toți profeții vorbesc despre o rămășiță care se va căi și va fi salvată. Va fi o rămășiță în Ierusalimul lui IUDA și căința ei va fi cheia întoarcerii lui Mesia (după cum mijlocirea lui IUDA a topit inima lui Iosif de altădată). Dar va fi și o rămășiță a lui Israel risipită care va fi adusă atunci în țara promisă din toate colțurile lumii. El numește această rămășiță: rămășița fraților Săi, adică rămășița fraților lui Mesia. Evreii sunt numiți frații lui Mesia. Ne aducem aminte de izbăvirea prin Iosif a **fraților săi**. Ne aducem aminte că David este recunoscut mai întâi de cei din Iuda și apoi de întregul Israel. Ne aducem aminte și de Ps.22 citat în Evrei 2:11-12: *Căci Cel ce sfințește și cei care sunt sfințiți sunt dintr-unul. De aceea Lui nu-I este rușine să-i numească frați atunci când zice: Voi vesti Numele Tău fraților Mei; Îți voi cânta lauda în mijlocul adunării.* Mesia este Om, este din poporul ales. Restul evreilor îi sunt astfel frați. Dar nu doar apartenența la poporul ales conferă statutul de frate al lui Mesia. Nașterea din nou prin credința lui Avraam este o condiție esențială. Rămășița va fi adunată după ce se va căi. Rămășița va putea fi numită rămășița *fraților Săi* după ce va crede.

Deci de-abia când va naște cea care are să nască, Mesia se va înfățișa și va cârmui pe Israel ca David de altădată, cu puterea Domnului și măreția Numelui Domnului. Puterea Sa va izvorî din Domnul, va fi puterea Domnului. Puterea Sa va fi dată de puterea Numelui Domnului. Nu este vorba doar de o putere fizică, ci mai ales de o autoritate spirituală. În spatele vrăjmașilor fizici ai lui Israel se află domniile și căpeteniile demonice (oștirea de sus – cum este numită în Isaia 24:21). Ei au putere de manifestare în istorie din pricina păcatului. Dar Mesia va veni cu autoritatea Numelui Domnului, îi va birui și-i va alunga din creația Domnului. Israel va locui liniștit. Nu va mai avea vrăjmași, căci Mesia va fi proslăvit până la marginile pământului. Toate neamurile vor recunoaște domnia lui Mesia. Mesia va fi pacea lui Israel. Prin Mesia se va face pace între Dumnezeu și Israel, ca apoi tot prin Mesia să se facă pace între Israel și celelalte popoare. Este atât de scumpă și de dorită pacea! Mesia este cel care va aduce această pace în Israel dar și peste tot pământul. Nu este

întâmplător, că Isus, după înviere i-a întâmpinat pe ucenici cu cuvintele: *Pace vouă!* Ierusalimul ar însemna temelia păcii. Melhisedec este primul împărat al Salemului (*Pace*), probabil viitorul Ierusalim. Mesia va aduce *Pacea* pe pământ când Ierusalimul va naște pe Mesia în istorie. Dar Mesia nu Se va arăta doar la Ierusalim. Acolo va izbăvi pe Israel, dar orice ochi îl va vedea (Isaia 40:5, Apoc.1:7). *Căci cum iese fulgerul și luminează de la o margine a pământului până la cealaltă, așa va fi și Fiul Omului. De aceea dacă vi se va spune: Iată-L aici, iată-L acolo! – să nu vă duceți, nici să nu-i urmați. (Luca 17:23-24).* Nu trebuie să fie la Ierusalim. Mai degrabă trebuie să fii departe de Ierusalim. Atât pasajele din Vechiul cât și cele din Noul Testament ne îndeamnă ca la vremea sfârșitului să fugim din Ierusalim/Babilon ca să nu fim judecați împreună cu el. Important nu este locul, ci starea de veghere și ascultare în care te afli. Și o caracteristică a vegherii și ascultării este tocmai să fii departe de cetatea apostată, dar și de spiritul ei.

V.5-6 celebrează victoria asupra Asirianului. El va fi în țară dar va fi alungat și 7 păstori și 8 căpetenii vor pustii țara Asiriei. Dar în 4:10 se vorbea de o ducere în Babilon. Cine este vrăjmașul lui Israel: Babilonul sau Asiria? Pe vremea lui Mica, Asirianul era cotropitorul lui Iuda. Babilonul era o putere slabă, care încerca alianțe cu Israelul. Dar după căderea Asiriei, Babilonul a devenit dușmanul lui Israel care a și distrus Ierusalimul. Dar sunt două momente istorice distincte, și nici unul din ele nu a însemnat împlinirea vremii sfârșitului. Dar privind spre vremea sfârșitului, Mica vorbește deopotrivă de Babilon și de Asiria. Despre ce să fie vorba? Cele două imperii nu au coexistat în istorie, și amândouă au apus de mult. Teritoriile lor au fost ocupate de alte popoare, de alte stăpâniri. Să se aibă în vedere teritoriile geografice ale celor două imperii? Se prea poate. Sau poate fi și o altă perspectivă, cea din Isaia 27:1:

- În ziua aceea, Domnul va lovi cu sabia Lui cea aspră, mare și tare, Leviatanul, Babilonul, șarpele fugar (ASUR), ȘI LEVIATANUL, ȘARPELE INELAT (BABEL), ȘI VA UCIDE BALAURUL DE LÂNGĂ MARE (EGIPTUL).

În spatele vrăjmașilor lui Israel de-a lungul istoriei este șarpele cel vechi care vrea să distrugă femeia ce va naște pe Mesia. Unealta finală a balaurului va fi fiara din Apocalipsa, imperiul lui Anticrist care va îngloba furia și spiritul celorlate

imperii din istorie care au dușmănit Israelul, și care poate va îngloba chiar și teritoriile geografice ale acestora.

Iată de ce dușmanul de la finalul istoriei este numit fie Asiria, fie Babilonul, fie Egiptul, fie Edomul, fie Grecia. Se pare că va fi un imperiu mondial ostil lui Israel care va îngloba toate aceste popoare, dar și Căpeteniile demonice din spatele lor. Mica numește în continuare Asiria țara lui Nimrod. Nimrod apare menționat în Genesa 10:8-11:

- Cuș, fiul lui Ham, a născut și pe Nimrod: el este acela care a început să fie puternic pe pământ. El a fost un viteaz vânător înaintea Domnului; iată de ce se zice: *ca Nimrod, viteaz vânător înaintea Domnului*. El a domnit la început peste **Babel**, Erec, Acad și Calne în **țara Șinear**. Din țara aceasta a intrat în **Asiria**; a zidit **Ninive** Rehobot-Ir, Calah și Resen între Ninive și Calah; aceasta este cetatea cea mare.

Țara Șinear este în regiunea Babilonului, iar Babel este locul originar al cetății Babilon. Deci Nimrod este atât la originea Babilonului cât și la originea cetății Ninive. El este un lider militar puternic. El este un mare ziditor de cetăți. El se află la originea puternicilor civilizații asiriene și babiloniene. El vine din Ham, cel care a dezvelit goliciunea lui Noe și care s-a ales cu un blestem. Avraam vine însă din Sem. Interesant este faptul că Nimrod a fost viteaz vânător înaintea Domnului. Cum să interpretăm acest lucru? Să fi fost un vânător care și-a pus încrederea în Domnul și a făcut marile sale isprăvi cu puterea Domnului? Tot ce e posibil. Era, în cele din urmă, aproape de evenimentul potopului, și foarte probabil că a fost contemporan și cu Noe care a mai trăit multă vreme după potop. Asocirea lui cu țara Șinear unde s-a ridicat turnul Babel, cu Babilonul și cu Asiria ne-ar sugera mai degrabă un om mândru care se încrede în puterea lui și domină cu asprime pe cei din jur. De ce ar fi totuși vânător viteaz înaintea Domnului? Oare să fie vorba doar de faptul că însuși Dumnezeu a apreciat curajul său și faptele sale de vitejie, spiritul său de lider și de bun organizator? Reținem și faptul că Rețin e numită cetatea cea mare. Nu Babelul, și nici Ninive, ci Reținul capătă această denumire (cetatea cea mare) pe care o vom găsi ca element-cheie cu privire la vremea sfârșitului atât în profețiile din Vechiul Testament cât și în cele din Apocalipsa. Rețin este în zona Asiriei și Babilonului și este asociat cu Nimrod. Se pare că acolo se naște acest *spirit al cetății celei mai mari*, care va fi mai întâi preluat de Ninive, apoi de Babilon și mai pe urmă de Roma, iar

la final, se pare că de însuși Ierusalimul apostat. Nimrod mai apare în 1 Cronici 1:10: *Cuș a născut pe Nimrod. El a început să fie puternic pe pământ.* Nu mai apare ideea de viteaz vânător înaintea Domnului. Ne putem gândi și la o decădere spirituală a personajului. În primă fază el a fost un viteaz vânător înaintea Domnului. Ca și David făcea mari isprăvi în lupta cu animalele sălbatice. El era în termenii mandatului de după potop din Gen.9: *Să apuce groaza de voi pe orice fiară sălbatică.* Dar apoi s-a mândrit și a folosit puterea și iscusința sa pentru a-i domina pe ceilalți. Prima dată apare ideea de zidire de cetăți la răzvrătitul Cain. Asocierea lui Nimrod cu zidirea cetăților, în contextul Genesei pare a fi un lucru negativ. Deci îmi surâde ipoteza unei decăderi spirituale a acestui personaj. El devine puternic, el zidește cetatea cea mare, el domină celelalte triburi, el dă start-ul la competiția dintre triburi, el vrea să răspundă primul la întrebarea: *cine este cel mai mare?* Poate el se află printre cei care au vrut să clădească turnul Babel – după cum susțin de altfel unele tradiții evreiești preluate și de unii din sfinții părinți. În afară de cele două genealogii din Genesa 9 și 1 Cronici cap.1, Nimrod mai apare menționat în întreaga Biblie doar o singură dată, și anume în Mica 5:6. Oare de ce? Se pare că este o legătură între Nimrod și contextul mai larg al cap.5 din cartea Mica. Nimrod reprezintă spiritul Babelului, Babilonului, al cetății celei mari, al ziditorului de cetăți, al celui care vrea să fie cel mai puternic de pământ și să locuiască în cetatea cea mare. Acest spirit îl găsim și la Anticrist care nu este altcineva decât împăratul Babilonului (vezi Isaia cap.14). Daniel vede acest spirit și la cornul cel mic:

36. Împăratul va face ce va voi; se va înălța, se va slăvi mai presus de toți dumnezeii și va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor; și va propăși până va trece mânia, căci ce este hotărât se va împlini.

37. Nu va ține seamă nici de dumnezeii părinților săi, nici de dorința femeilor; cu un cuvânt, nu va ține seamă de niciun dumnezeu, ci se va slăvi pe sine mai presus de toți.

38. În schimb, va cinsti pe **dumnezeul cetățuilor**; acestui dumnezeu, pe care nu-l cunoșteau părinții săi, îi va aduce cinste cu aur și argint, cu pietre scumpe și lucruri de preț.

39. Cu ajutorul acestui dumnezeu străin va lucra împotriva locurilor întărite; cui îl va recunoaște, îi va da mare cinste, îl va face să domnească peste mulți și le va

împărți moșii ca răsplată.

În Mica 5:10-15 profetul anunță că în ziua aceea, a izbăvirii finale, Dumnezeu va CURĂȚI întreaga țară. Deci țara este spurcată, este idolatră, este necurată și plină de păcate la venirea lui Mesia. Este foarte interesant v.11:

- Voi nimici cu desăvârșire **cetățile** din țara ta, și-ți voi surpa toate **cetățuile**.

Înțelegem de ce Domnul distruge toți idoli din țară. Dar de ce distruge și toate cetățile și toate fortărețele? Osea pare să ne dezlege acest mister:

- Când Israel a uitat pe Cel ce l-a făcut, și-a zidit palate, și Iuda a înmulțit cetățile întărite; de aceea voi trimite foc în cetățile lor, și le va mistui palatele. (Osea 8:14).

Și Domnul a ales o cetate, Ierusalimul, și a aprobat în cartea Iosua construirea de cetăți în țara promisă. Dar încrederea poporului trebuie să rămână în Domnul și nu să se comute pe cetățile construite de Domnul. Ei trebuiau să zidească cetăți cu spirit de Grădină, în care Domnul să fie glorificat și reprezentat printre neamuri. Neemia este trist când află că Ierusalimul este în ruine. Era vorba de mandatul preoției lui Israel printre Neamuri. Ierusalimul nu trebuie să devină ca opulentul Babilon, dar nici nu putea fi o adunătură de ruine. Este vorba de un mesaj transmis către popoarele iubitoare de cetăți.

Însă Israelul se lasă infectat de spiritul idolatru al zidirii de cetăți. El își pune încrederea în cetăți, le zidește pentru propria glorie, înmulțește excesiv numărul de fortărețe și crește fără măsură de mult luxul palatelor sale, intră în competiția firească declanșată de Nimrod de altădată. Cel care lasă acest drum idolatru este chiar Solomon. Astfel venirea lui Mesia găsește Israelul plin de cetăți, de spiritul Babilonului, al Babelului, și deci al lui Nimrod. Lucrurile devin și mai luminoase când ne aducem aminte de cheia acestui capitol - faptul că Mesia se naște la Betleem și nu la Ierusalim. Ierusalimul însuși este infectat de spiritul lui Nimrod. Mesia nu se poate naște acolo. În schimb se naște în micul și smeritul Betleem. Astfel pomenirea lui Nimrod nu este întâmplătoare în Mica cap.5, ci pare a se lega cu celelalte concepte teologice din acest capitol fascinant.

V.5 anunță că Asirianul va veni în țară și va pătrunde în *PALATELE* lor. El va fi izgonit de-abia mai pe urmă. Dușmanul va distruge multe din aceste palate și va distruge și Ierusalimul cu palatele lui. De-abia apoi va fi izgonit din țară. Țara lui Nimrod va avea drept de nimicire în țara lui Israel pentru că țara lui Israel va fi plină de ceea ce aparține spiritului lui Nimrod. Cel rău nu avea nimic în Mesia. Dar avea destule în Israel. De aceea a putut și va putea pustii Israelul. Dar deodată, din mijlocul acestui necaz va apărea izbăvirea: vom ridica împotriva lui 7 păstori și 8 căpetenii ale poporului. Ei vor pustii țara Asiriei...Ne va izbăvi (Mesia) astfel de Asirian...Izbăvirea o va da însă Mesia, căci El va fi pacea lor. Dar ce înseamnă imaginea cu *cei 7 păstori și cele 8 căpetenii*? În profeții adesea termenul de Păstor se referă la împărat. Ar însemna deci că 7 împărați și 8 căpetenii vor pustii pe Asirian. Dar textul pare să sugereze altceva, și anume că izbânda va fi dată printr-un număr mic de oameni. Și cei 7 ar fi astfel chiar 7 păstori, și nu 7 împărați. Apar și căpeteniile, dar ele sunt menționate după păstori. Păstorii nu sunt războinici, ne aducem aminte de păstorașul David care ucidea pe Goliat și punea pe fugă oștile filistene. Pare a fi aceeași idee: că Domnul va da biruința prin cei slabi, printr-un număr mic de oameni. Va fi o biruință asemenea celei date lui Ghedeon de alădată. Cum să biruiești între Imperiul Asirian cu 7 păstori și 8 căpetenii? Biruința nu este dată prin putere omenească, ci prin puterea Domnului adusă de Mesia. Zaharia pare să meargă pe aceeași idee:

- În ziua aceea, Domnul va ocroti pe locuitorii Ierusalimului, așa că ***cel mai slab dintre ei va fi ca David***, și casa lui David ca Dumnezeu, ca Îngerul lui Dumnezeu. (Zah.12:8)
- Atunci voi strânge toate neamurile la război împotriva Ierusalimului. Cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite, și femeile batjocorite; jumătate din cetate va merge în robie, dar ***rămășița poporului nu va fi nimicită cu desăvârșire din cetate***. Ci Domnul Se va arăta și va lupta împotriva acestor neamuri, cum S-a luptat în ziua bătăliei (Zah.12:2-3).

Domnul va da o mare biruință printr-un număr mic de oameni, și prin niște oameni slabi. Aceștia însă vor chema Numele Domnului și Mesia Însuși le va veni în ajutor. Biruința nu va veni prin om sau prin putere, ci prin Domnul. Și un număr relativ mic de oameni va chema Numele Domnului. Va avea strigătul lor ceva atât de special? Sau de-abia atunci va fi acel moment prielnic în istoria lui Israel și al

neamurilor (de care am vorbit în cap.3) care va face ca apariția în slavă a lui Mesia să aducă vindecarea ireversibilă a poporului ales și apoi vindecarea globală a Neamurilor? În cele din urmă și rămășița de pe vremea lui Ezechia a chemat pe Domnul, și Domnul i-a izbăvit, dar nu prin arătarea în slavă a lui Mesia. În cele din urmă, pe vremea lui Iosua sau David o întreagă generație asculta de Domnul. Totuși Mesia nu a venit atunci. Mesia va veni când Israel va atinge un apogeu al răzvrătirii, dar și când va fi într-o criză maximă. Și acest lucru se va întâmpla după un îndelung pelerinaj zbuciumat prin istorie. Nu doar momentul, ci și semnificația lui în lumina trecutului va contribui la acea VINDECARE profundă a lui Israel. Se pare deci că poporul ales, dar și popoarele trebuie să parcurgă până la capăt un traseu istoric, ca la final, în marea răzvrătire, marea criză, marea amăgire, marea pedeapsă, și marea izbăvire, inima POPOARELOR să fie vindecată de apariția lui Mesia. Nu mai este vorba de vindecarea unui om, ci de vindecarea SPIRITULUI unui POPOR, de curățirea GENEI spirituale a unui popor. Iată de ce Mesia va apărea DOAR la vremea Sa, doar la vremea ei, la vremea POTRIVITĂ după cum ne spune Pavel în 1 Tim.5:15.

Rămășița lui Iacov va fi transformată într-un mare popor, care va deveni capul națiunilor. Rămășița lui Iacov va fi printre popoare atât o rouă care vine de la Domnul cât și un leu între fiarele pământului. Va fi atât un agent al binecuvântării cât și unul al pedepsei printre neamuri. Va fi în primul rând un vas al binecuvântării. Israel va aduce printre popoare roua plină de viață a cunoașterii lui Dumnezeu. Israel va învăța pe neamuri căile Domnului. Prin ascultarea sa de Domnul, prin binecuvântările de care va avea parte, Israel va deveni națiunea-model, reperul moral și spiritual printre toate națiunile. Națiunile se vor hrăni spiritual prin valorile Împărăției lui Israel. Spiritualitatea lui Israel nu va depinde de receptivitatea neamurilor. Va fi ca roua care vine de la Domnul și care nu se bizuie pe nimeni și nici nu atârână (sau tânjește către)de fiii oamenilor. Roua are acest farmec de a nu depinde de factorii din jur. Ea nu depinde de ploaie, nici nu poate fi oprită de arșița soarelui. Ea nu are nevoie de sprijin din partea oamenilor, cum au unele râuri care trebuie îngrijite etc. Ea pur și simplu apare ca o minune în răcoarea dimineții direct de la Domnul, nedepinzând de nimic. Așa va fi și Israelul printre popoare. Spiritualitatea lui Israel se va dărui către toate neamurile dar fără să depindă de acestea. Israel va avea o relație specială cu Domnul, și va asculta pentru totdeauna de Domnul. Indiferent dacă neamurile se vor lăsa la finalul miei de ani amăgită din

nou de șarpe, Israelul va rămâne în ascultare de Domnul. Israelul va fi ca o ploaie mărunță ce vine de sus pe pământ. Israelul va trăi în prezența lui Dumnezeu, adică în realitatea cerească. De aceea va putea fi ca o ploaie ce vine de sus pe pământul de jos. Dar Israel va fi printre popoare și ca un leu căruia nimeni nu-i poate lua prada din mâini. Mesia va cârmui neamurile cu un toiag de fier. Mai există posibilitatea ca unele din neamuri să se mai răzvrătească în mia de ani. Ele însă nu vor putea face nimic Israelului. Și neamurile care se vor mai răzvrăti vor fi aspru pedepsite:

16. Toți cei ce vor mai rămâne din toate neamurile venite împotriva Ierusalimului se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, și să prăznuiască sărbătoarea Corturilor.

17. Dacă unele din familiile pământului nu vor voi să se suie la Ierusalim ca să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, nu va cădea ploaie peste ele.

18. Dacă familia Egiptului nu se va sui, dacă nu va veni, nu va cădea ploaie nici peste ea; va fi lovită cu aceeași urgie cu care va lovi Domnul neamurile care nu se vor sui să prăznuiască sărbătoarea Corturilor.

19. Aceasta va fi pedeapsa Egiptului și pedeapsa tuturor neamurilor care nu se vor sui să prăznuiască sărbătoarea Corturilor.

(Zaharia cap.14)

Se pare că în mia de ani neamurile vor fi într-un proces de învățare a căilor Domnului. Ce face acum Dumnezeu la nivelul Bisericilor locale, atunci (sau de-abia atunci! – cine are urechi să audă), va face la nivelul națiunilor. Zaharia anunță pedepse prin urgii, prin lipsa ploii. Mica ne sugerează că aceste pedepse ar putea fi aduse și prin Israel care va fi nu doar ca o rouă, ci și ca un leu printre popoare. Evanghelia completă a lui Yahwe înseamnă și îndurare și dreptate, și mântuire și judecată, și binecuvântarea adusă de rouă dar și sfâșierea adusă de leu. Israel va întrupa o Evanghelia completă înaintea popoarelor. Ne aducem aminte de discuția despre bunătate sau despre harul ieftin pe care am avut-o recent în cartea Mica. Cât de important este echilibrul dintre cele două. Mântuirea adusă de Domnul este prin DREPTATE. El poate arăta (pentru o vreme) îndurare neamurilor, pentru că păcatelor lor au fost deja ispășite prin Hristos, și există prin dreptate o șansă reală de reconciliere, de a muri și învia în Hristos, de a muri și de a avea o nouă identitate,

de a fi o nouă faptură. Dumnezeu nu pășuește pe păcătos, nu-i șterge pur și simplu păcatele. Păcătosul moare în Hristos. Apoi înviază în Hristos, devenind practic o faptură nouă, care începe o nouă existență, fără cazier, fără trecut păcătos. Este ca și cum un criminal este omorât pentru crima sa. Dar din starea sa de om mort, se naște ca prin minune un copil, care este chiar copilul său. Este ca și cum o femeie însărcinată primește pedeapsa cu moartea chiar după ce naște. Femeia moare, dar lasă din ea în urma ei, o nouă faptură. Poate cineva acuza acel copil de crimele mamei sale? Nicidecum! El este nevinovat, la început de drum, fără cazier și cu dreptul de a trăi. Ceva asemănător se întâmplă la nașterea din nou. Dumnezeu mântuiește ÎMPLININD dreptatea, nu călcând-o în picioare. Așa iartă Dumnezeu. Dar cum iertăm noi semenii noștri? Pe ce bază iertăm noi pe semenii? Suntem doar o rouă, sau și un leu? Oare ce trebuie să facem ca atunci când răspundem cu bine la rău să nu o facem călcând în picioare dreptatea, și promovând un har ieftin, o milă omenească, o Evanghelie incompletă și plină de moliciune și slăbiciune? Cum trebuie să arate procesul iertării semenului meu pentru ca iertându-l, să nu compromit în inima și mărturia mea Evanghelia unei rouă în formă de leu? Apoi ce trebuie să manifeste față de noi acel om pentru a-i transmite o Evanghelie completă? Sunt întrebări grele, și desigur situațiile sunt atât de diferite. Nu există o rețetă. Dar cred că dacă iertăm prea ușor, sau dacă iertăm strivind în noi glasul dreptății, nu este calea cea bună. Mă gândesc că marea eroare a sufletului meu și sursa principală a dezechilibrelor din viața mea este faptul că mereu încerc să aleg între glasul dreptății și cel al îndurării, sau mai bine-zis încerc să astup glasul dreptății și să las viu doar glasul îndurării. Dar aceasta să fie calea? În inima lui Dumnezeu este cu totul altceva: cele două glasuri activează simultan! Și El vrea să mă modeleze după chipul Său. Totuși El este Dumnezeu și eu sunt om. Nu tot ce este în Dumnezeu trebuie și poate fi zidit în inima mea. În acest domeniu fundamental, ce anume din ce este în inima Lui trebuie așezat în inima mea? Cartea Plângerilor ne-a arătat că în Ieremia s-a zidit ce era în inima lui Dumnezeu (vezi finalul comentariului pe Plângeri cap.3). Iată de ce a și știut Ieremia *CUM* să mijlocească în acea situație de criză maximă astfel încât Dumnezeu să-l asculte (vezi finalul comentariului pe Plângeri cap.5). David în psalmii săi, și Mesia revelat în psalmii mesianici, activează în inima lor *ambele glasuri*. Ca manifestare însă, lucrurile stau diferit. La David, harul și judecata se manifestă în funcție de situație și de vreme. El cruță pe Saul, dar nu cruță pe cel care se lauda că a ucis pe Saul. Isus nu aduce urgii peste Israel, ci doar minuni de vindecare. Totuși Isus se va întoarce ca Judecător, judecând toate neamurile. Biserica

este chemată acum să aplice strategia Mielului, dar ea va fi cea care va judeca lumea și pe îngerii. Dar este chemată să aplice strategia Mielului vestind o Evanghelie completă. În Pavel, vedem deopotrivă îndurare și fermitate, flexibilitate și verticalitate. Și cum să mijlocim pentru mântuirea celor din jur astfel încât să nu călcăm în picioare dreptatea? Hristos Isus este Cel care oferă mântuire prin împlinirea dreptății și a Legii. De aceea mijlocirea în Numele lui Isus este cea care poate cere îndurare fără a sfida dreptatea divină. Hristos este Cel care a murit pentru orice păcat. În Hristos păcatul este deja ispășit. Astfel se poate crea o paranteză a harului în care păcătosul să fie chemat să intre în această stare de iertare, de neprihănire. Poate că păcătosul de lângă noi este ca Saul (viitorul Pavel), un fiu pierdut care aleargă din neștiință în necredință. Dar poate la un moment dat va ceda, și va intra în mântuirea eternă. Este deci DREPT să i se ofere o perioadă (limitată) de har în care *mânia lui Dumnezeu* să nu-l împietrească și să-l mistuie pentru totdeauna, ci în care să fie chemat prin bunătate la pocăință. În cele din urmă, viața unui om nu este așa lungă. Este o perioadă scurtă în comparație cu eternitatea ce va veni. În această perioadă, Domnul nu-l spulberă, ci-l curtează prin bunătățile sau pedepsele Sale, nu ca să-i ofere ORICUM iertarea, ci ca să-l VINDECE, ca să-l recupereze, ca să-l aducă la o situație reală de regret și de căință. Iată un alt aspect al Evangheliei. Domnul iartă doar pe cel care își cere iertare. Cum aplicăm acest element esențial al Evangheliei în relațiile cu semenii noștri? Cum să iertăm dacă cel ce ne-a făcut rău nu și-a cerut iertare? Ce înseamnă iertarea creștină?

Mica ne deschide mintea nu doar să medităm (*din nou!*) mai profund la relația dintre dreptate și milă, între *rouă* și *leu*. Ea ne descoperă că Evanghelia lui Mesia nu are în vedere doar mântuirea și vindecarea persoanei, ci și pe cea a popoarelor. Mesajul proclamat de evanghelici este cel mai adesea centrat pe individ, pe om, la singular. Omul a păcătuit, este vinovat. Dacă crede în Hristos Isus este mântuit, adică intră în procesul complex al mântuirii ca PROCES, ca vindecare, ca preschimbare permanentă după chipul lui Hristos. Acest proces poate avea loc doar în mijlocul comunității. Și cam atât. Dar toți profeții insistă pe Mesia care va VINDECA națiunea Israel și apoi prin Israel toate celelalte neamuri. Acest aspect al Evangheliei este adesea neglijat. Sau se caută a se face vindecarea națiunilor în mod forțat prin Biserica locală, înainte de vreme, și neacceptând că doar Israel în mia de ani va putea opera cu adevărat vindecarea națiunilor.

Acum suntem în etapa în care pare să fie în centrul atenției poporului lui Dumnezeu mântuirea persoanelor (și nu a națiunilor). Creștinii sunt oameni printre oameni căutându-i pe cei pierduți dintre popoare. Pavel nu se duce la vreun popor sau la vreo cetate ca Iona de altădată, adică asemenea un profet trimis de Dumnezeu către o națiune sau cetate. El se duce ca un om printre oameni, căutându-i pe cei pierduți din acea cetate. El lasă această pildă de evanghelizare tuturor Bisericilor locale pe care le plantează. Ieremia are mesaje către națiuni, către împărații acestora. Și Pavel va mărturisi înaintea împăraților, dar pe altă cale și cu alt mesaj. Deci accentul cade pe mântuirea omului în mijlocul Bisericii locale. Dar acest lucru nu înseamnă că mântuirea națiunilor este un element ce lipsește din Evanghelia lui Pavel. Mântuirea națiunilor este însă plasată în viitor când Israel se va căi ca națiune (vezi Romani 9-11). Sunt diferențe majore între proorocul Neamurilor și apostolul Neamurilor, diferențe despre care am vorbit adesea în studiul nostru recent pe cartea Ieremia. Pavel nu transmite mesaje națiunilor în stilul lui Ieremia. Unitatea de măsură a lucrării sale este cetatea, nu națiunea. Dar în nicio cetate nu pășește în stilul lui Iona de altădată. El evanghelizează neamurile dar prin strategia evanghelizării discrete, de la om la om și prin mărturia bisericilor locale. Din Efes, Evanghelia a fost vestită în toată Asia, dar nu prin strategia lui Iona sau Ieremia, ci prin mărturia de la om la om a creștinilor din Efes. Ce flexibil a fost Pavel. Noi știm de mici de modelul său de a evangheliza. Dar el fusese expus de mic doar modelului proorocilor vetero-testamentari, pe care îl întrupează și Ioan Botezătorul de altfel. Dar Pavel învață o nouă strategie. Această strategie nu este total nouă. Mărturia lui Daniel în Babilon surprinde esența strategiei misionare a lui Pavel și a Bisericii locale.

Dar dacă în vremea Neamurilor s-a renunțat la strategia publică a proorocilor vetero-testamentari, s-a schimbat ceva și în modul în care Dumnezeu transmite mesajele Sale națiunilor prin judecățile istorice. În Vechiul Testament am văzut cum Dumnezeu prin ciumi și războaie judecă diferite Neamuri pentru păcatele lor. Acest mod de a judeca neamurile în istorie a rămas valabil și în Noul Legământ. Cred că da. Deși nu găsesc un pasaj din Noul Testament care să afirme în mod clar și explicit acest lucru, cred că principiul judecării popoarelor a rămas valabil tocmai prin faptul că NU este înlocuit cu altceva în Noul Testament. Noul Testament nu înseamnă că marchează o ruptură, o anulare a revelației din vechime. El marchează doar o nouă fază și insistă în special pe elemente de noutate ale acestei faze denumită adesea de noi perioada Bisericii dintre Neamuri. De aceea Noul Testament este, ca dimensiune,

mult mai mic ca cel vechi. Ni se arată că revelația din vechime rămâne călăuza noastră și temelia credinței noastre după cum îi spune Pavel lui Timotei în ultima scrisoare scrisă de marele apostol. Sunt două abordări ale Vechiului Testament. Prima abordare: *un principiu din Vechiul Testament rămâne valabil în perioada Biserici dintre Neamuri DOAR dacă este în mod explicit reactualizat de Noul Testament.* A doua abordare: *un principiu din Vechiul Testament rămâne valabil dacă nu este modificat, anulat, înlocuit cu altceva în mod explicit de Noul Testament.* O vreme m-am ghidat după primul principiu. Acum însă mi se pare mai aproape de adevăr al doilea. Căci Noul Testament nu poate fi o reluare în întregime a vechii revelații, căci atunci ar trebui să fie măcar la fel de mare ca dimensiuni. El construiește mai departe pe temelia din vechime aducând o nouă fază a revelației în care se insistă în special pe elementele de noutate ale acestei faze. Astfel, strategia proorocului public de tip Iona este înlocuită în Biserica locală cu strategia misionarului discret de tip paulin. Nici Iona nu s-a fi dus la Ninive dacă nu ar fi fost trimis în mod DIRECT, prin revelație clară de la Domnul. Reediterea unei astfel de chemări în ziua de azi pare să nu se potrivească însă cu strategia ACTUALĂ de evanghelizare a Neamurilor. Însă realitatea judecății istorice a neamurilor nu este înlocuită cu altceva în Noul Testament. Războaiele, cutremurile, ciumele vor continua pe pământ, ne spune Mântuitorul, și TREBUIE să se întâmple – cu alte cuvinte fac parte din planul divin pentru pedepsirea, curățirea, cercetarea neamurilor. Astfel faptul că Noul Testament nu reia foarte des și foarte clar evenimentele despre pocăința finală a Israelului și perioada de vindecare a Neamurilor ce va urma, NU ÎNSEAMNĂ că acest lucru nu mai este valabil. În conciliul din Fapte 15, Iacov rezolvă o dificilă dilemă cu privire la Neamuri citând din Amos cap.9. El nu caută o confirmare a acelui pasaj în Noul Testament (care nici nu exista), ci îl ia ca Scriptură VIE și ACTUALĂ care să-i ghideze în acea ecuație atât de complexă. Modul în care Pavel citează din Vechiul Testament ne arată aceeași abordare. Deci nu trebuie să înălțăm doar principiile din Vechiul Testament validate în Noul Testament, ci mai degrabă să privim la modul în care autorii Noului Testament interpretează anumite pasaje din Vechiul Testament pentru a învăța să interpretăm restul Vechiului Testament din perspectiva fazei prezente a revelației.

Ne întoarcem la subiectul Neamurilor. Pavel ne spune că Neamurile vor asculta Evanghelia. Când am studiat Ieremia, am văzut că în Fapte acest fapt nu înseamnă vindecarea efectivă a națiunilor, ci plantarea de Biserici locale în fiecare

națiune. Nicio națiune nu s-a întors în întregime la Hristos în cartea Fapte. Neamurile ca întreg vor urî pe Hristos ca și Israelul care L-a răstignit. Totuși ar putea fi *vreo excepție*? Nu-L putem limita pe Domnul. Dar dacă s-ar întâmpla acest lucru, acea națiune nu trebuie să devină o teocrație, sau să urmeze modelul de organizare a națiunii Israel din Vechiul Testament. Cea mai bună soluție din perspectiva mea ar fi să funcționeze ca un *stat laic* (cu legi inspirate de principiile creștine desigur), care să ofere libertate religioasă, să despartă Biserica de stat, iar Biserica să fie organizată doar la nivelul Bisericilor locale. Același lucru ar trebui să-l facă și vreo cetate care s-ar întoarce în întregime la Domnul. Și din Fapte știm că acest lucru este posibil. Unitatea de măsură a lucrării apostolilor este *cetatea și națiunea*. Bisericile locale sunt în jurul unei cetăți...nu se vorbește de Biserica din Asia, ci de Bisericile din Asia formate din Biserica din Efes, Biserica din Filadelfia etc....Fapte 9:32-35 ne spune cum în urma vindecării lui Enea, *TOȚI locuitorii din Lida și din Saronă s-au întors la Domnul*. Deci o cetate se poate întoarce în întregime la Domnul. Ce nu face Petru? Nu o organizează ca pe o cetate creștină, adică nu face ceea ce a încercat Calvin să facă mai toată viața cu cetatea Geneva.

Revin cei 2 prooroci din Apocalipsa la strategia de tip vetero-testamentar? Ei vor lovi cu urgii tot pământul și toate neamurile vor auzi mărturisirea lor. Există deci posibilitatea ca cei doi prooroci să revină la o strategie asemănătoare cu cea a profeților din vechime.

Plecarea lui Hristos la Tatăl a făcut posibilă trimiterea Duhului pe pământ (Ioan 16:5-15) și a inaugurat mijlocirea în Numele Său (Ioan 16:23-28). Sunt două mari noutăți pe scena luptei spirituale de pe pământ. Duhul lui Dumnezeu lucra și în Vechiul Testament. Dar după învierea lui Isus avem de a face în mod clar cu o nouă fază a lucrării Duhului lui Dumnezeu. El lucrează cu mai multă putere pe pământ. Este ca și cum biruința lui Hristos pe cruce a mărit SPAȚIUL de acțiune a Duhului lui Dumnezeu pe pământ. Duhul lui Dumnezeu lucrează cu mai multă putere atât în comunitatea credincioșilor, cât și în aducerea lumii la pocăință. El este cel care va dovedi lumea vinovată. Deși nu mai avem o națiune prin care Domnul să-și înalțe Numele printre celelalte națiuni, avem o fază superioară a lucrării Duhului lui Dumnezeu pe pământ. De asemenea, Hristos împarte istoria mijlocirii în două: *până acum nu ați cerut nimic în Numele Meu...de acum orice veți cere în Numele Meu vi se va da*. Actul mijlocirii intră într-o nouă fază. El este dăruit tuturor credincioșilor din poporul lui Dumnezeu (Biserica Sa), iar aria mijlocirii devine nelimitată (faceți

mijlociri pentru toți sfințiiși pentru toți oamenii... – vezi Efeseni 6 și 1 Tim.cap.2). În vechime, actul mijlocirii nu este chiar pentru oricine, iar aria mijlocirii pare limitată. În Vechiul Testament nu găsim îndemnuri de genul: mijlociți unii pentru alții. Evreii se roagă pentru nevoile lor, se căiesc, mijlocesc pentru restaurarea Sionului. Cei cu o chemare specială mijlocesc pentru întreg Israelul, iar mijlocirile pentru neamuri sunt aproape absente. Avraam mijlocește pentru Sodoma..., și cam atât. Acum slujba mijlocirii este dată fiecărui credincios și devine nelimitată pentru fiecare credincios. Desigur, fiecare trebuie să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui. Astfel, mijlocirea se focalizează în mod natural pe Biserica locală și pe cetatea unde preotești. Acolo de altfel avem și autoritatea spirituală cea mai mare, în locul în care ne trăim ascultarea de Dumnezeu. Dar rugăciunea poate depăși aceste granițe și pare a nu avea granițe. Pavel folosește expresii de genul *tot felul de rugăciuni, cu mijlociri și cereri* tocmai pentru a ne sugera acest lucru. Vom dezvolta această temă în curând când vom studia 1,2 Timotei. Acum mai menționez doar faptul că rugăciunile rostite în Numele lui Hristos cheamă îndurarea Domnului FĂRĂ a eclipsa DREPTATEA SA. Căci în Hristos mântuirea se realizează prin împlinirea dreptății. Ieremia face eforturi imense în cartea Plângeri pentru a cere Domnului îndurarea pentru Sion fără a ofensa dreptatea divină. Dacă înțelegem însă în profunzime ce a făcut Hristos, pricepem că acele rugăciuni rostite CU ADEVĂRAT în Numele Său sunt ca săgeata mijlocirii lui Ieremia care ajunge la camera îndurării din inima Domnului fără a străpunge norul dreptății cu care Domnul S-a înconjurat din pricina fărădelegilor Sionului. Lecțiile apropierei de Dumnezeu din Plângeri rămâne valabile. Acum însă avem un ajutor imens, o resursă inepuizabilă, aceea de a ne apropia de Dumnezeu prin Hristosul care, *prin dreptate* a împăcat lumea cu Dumnezeu.

Cap.5 din Mica se încheie cu nimicirea idolilor din Israel în ziua aceea. Deci Israelul din ziua aceea va fi un Israel apostat, bolnav și idolatru și care se va căi într-un final. Deja am comentat elementul legat de distrugerea cetăților. Apare și ideea distrugerii cailor și carelor. Ne aducem aminte de poruncile date de Domnul împăratului lui Israel: *să nu ai mulți cai...să nu întorci inima poporului spre Egipt*. Numărul mare de cai și care ne arată că împăratul lui Israel s-a abătut ca Solomon de altădată de la Legea Domnului. Ne arată că Israel are o armată puternică în care și-a pus încrederea, forța cailor și a carelor a devenit pentru Israel ca un idol. Acest idol trebuie curățat. Israel trebuie să se încreadă doar în Domnul. Israel va intra și

într-o perioadă de pace în care nu va mai fi război (vezi 4:3-4). Vrajmașii lui Israel vor fi nimiciți la final (dar și în mia de ani), nu prin forța armatei lui Israel, ci prin puterea Domnului. Necesitatea distrugerii cailor și carelor (care par a fi în număr mare) ne-ar sugera că la final, Israel va avea și o armată puternică. Într-adevăr, de ce s-ar aduna toate neamurile ca să lupte împotriva Ierusalimului dacă Ierusalimul ar reprezenta o cetate slabă pe care o poate cuceri și un mic detașament de ostași (așa cum s-a întâmplat adesea în istoria Ierusalimului de după anul 70 d.H.). Privim cu uimire în istoria recentă și observăm cu Israel are o țară, deține Ierusalimul, dar și una din cele mai de temut armate din lume. Scena istorică pentru împlinirea profețiilor de la final este aproape gata. Doar Templul pare să mai rămână singurul element care lipsește de pe scenă.

Va fi o curățire fundamentală de idolatrie. Toată țara va fi curățită de vrăjitorie, ocultism, idolatrie. Va fi o curățire în afară (ca cea făcută de Iosia), dar și în interior, după cum dezvoltă Ezechiel și Ieremia. Și curățirea va fi atât de profundă încât Israel ca națiune NICIODATĂ nu va mai cădea în idolatrie: *și nu te vei mai închina la lucrarea mâinilor tale!* Va fi vorba de o idolatrie și un ocultism fățiș sau ascuns? Acum în Israel nu găsim idoli fizici, vizibili în toată țară ca pe vremea lui Mica când o curățire ca cea a lui Iosia era absolut necesară. Nici pe vremea lui Isus nu era vorba de o idolatrie fățișă și de un exces de vrăjitorie în poporul ales. Dar cum va fi la final? O idolatrie ascunsă sau una pe față? Israel va fi sedus de Anticrist și se va închina acestuia ca și celelalte neamuri. Țara va fi probabil împânzită cu icoanele lui Anticrist, în jurul cărora se vor face tot felul de ritualuri oculte. Și Apocalipsa ne prezintă un pământ care se dedă pe față la vrăjitorie și idolatrie decât unul ateu. Din pricina religiei malefice promovate de Anticrist pe tot pământul, ne așteptăm ca la final, țara să fie împânzită chiar de idoli fizici.